

Pamiatka posvätenia chrámu – 30.9.2018 – Gočovo Odplata

Do Tvojho chrámu vedú moje kroky, Lebo tam slovo Božie počut' chcem.

A hoci môžem tam chodiť dlhé roky Vždy niečo nové s Tebou prežijem.

Aj dnes buď pri mne, môj milý Pane. Naplň moje srdce silou svätého Ducha.

Len Tvoja svätá vôľa nech sa pri mne stane A srdce moje s dôverou naveky len Teba poslúcha.

Matúš 7:18 „...a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe“.

Každý z nás sa raz za čas túži pred všetkým a všetkými skryť. Najmä ak sme zo života či práce unavení, ak sa cítime nepochopení alebo hľadáme východisko z problémov. Potrebujeme byť sami so sebou, premýšľať, hodnotiť, plánovať, učiť sa seba, ľuďom či Bohu nanovo dôverovať. Preto si to vyžaduje špeciálne miesto a čas, ktorý by sme trávili v samote, skrytí pred očami iných. Možno aj kvôli tomu sa v Biblii hovorí o Pánovi ako o skrýši, pretože **človek si do ticha len Božej blízkosti túži raz za čas zájsť. A všetko nechať von.**

Taký priestor, kde môžeme vstúpiť každú nedeľu a všetko, čo nás tam von trápi, môžeme pred dverami pomyselne zhodiť, je náš gočovský kostol. Stojí tu nielen ako pamiatka na vašich predkov, členov vašich rodín, ktorí tu zanechali čas, silu, peniaze, no najmä vieru v Pána Boha. **Kostol tu stojí aj preto, aby nám pripomínal, že sa raz za čas treba zastaviť, všetko nechať tak a len byť.** To sa dá na tomto mieste. **Zároveň však práve tento chrám nám môže pomôcť – ak do neho vchádzame s otvoreným srdcom a modlitbou na perách – môže nám pomôcť pochopiť, zdolať či vyriešiť naše problémy,** akéhokoľvek charakteru sú. Pretože, **hoci je náš Boh skrytý a my Ho na prvý pohľad nevidíme, On vidí aj to, čo je skryté** pred svetom, ľuďmi, vidí dokonca aj to, čo skrývame sami pred sebou.

Slová, nad ktorými v dnešný slávnostný deň premýšľame: „...a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí tebe“ – sa v 6 kapitole Matúšovho evanjelia nachádzajú 3x.

Prvýkrát je táto fráza použitá **pri pochvale:** Pán Ježiš nám tu pripomína, že **ak dávame milodar, almužnu, príspevok, máme to robiť v tichosti.** V tom čase totiž žili ľudia, najmä farizeji a zákonníci, ktorí – keď prinášali milodary – poslali pred sebou trubačov a tí trúbili a vykrikovali meno daného farizeja, aby každý vedel, že prináša almužnu. Týmto spôsobom sa chvastali, vystatovali nad iných. Akoby hovorili: *vidíte mám na to a dávam, delím sa s inými, musíte to oceniť vy, ale určite to musí oceniť aj Hospodin, tento môj dobrý skutok mi zabezpečí prijatie u Pána.* Pán Ježiš však svojich učeníkov pred takýmto štýlom prinášania milodarov prísne varuje.

Niekedy máme pocit, že iní nevidia to, čo pre nich robíme. Konáme dobré skutky, obetujeme sa, ale nikto nás neocení. Verne si plníme svoje úlohy, dokonca dávame viac, ako je potrebné, ale nikto pred nami nezatrúbi, aby nás pochválil alebo aby nás odmenil za to všetko, čo dokážeme urobiť. **Takéto pocity máme v pozícii detí, rodičov, životných partnerov, zamestnancov, ale aj cirkevníkov – zdá sa nám, že rodičia, deti, partneri, zamestnávateľia, sestry a bratia či pani farárka, si nevšímajú, čo všetko konáme. Preto máme túžbu občas my sami zatrúbiť a poukázať na to, akí sme obetaví a aktívni.**

V prvom rade treba povedať, že **oceňovať, chváliť a povzbudzovať treba!** V druhom rade však Ježiš hovorí: tí ľudia, ktorí túžia po pochvale na tomto svete, od iných ľudí, ju aj dostanú. Ale vám nemá ísť iba o to. **Snažte sa za vyššou odplatom a tú vám dá iba nebeský Otec, ktorý vidí a vníma viac ako ľudia.** Nie je dôležité, či nás za naše výkony, obetavosť a skutky chvália blížni – aj keď i to dobre padne – oveľa dôležitejšie je, aby nás chválil nebeský Otec. Preto, čokoľvek robíme, nebazírujme na tom, aby to bolo robené pre pochvalu ľuďmi, ale **konajme všetko na slávu Božiu a hoci to ľudia nepostrehnú, náš nebeský Otec to uvidí.**

Druhýkrát je fráza - ...*tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, ti odplatí* – použitá pri význame **dôvery voči Pánu Bohu.** Pán Ježiš nám pripomína, že **ak veríme a modlíme sa k Bohu, nemusíme to robiť na viditeľných miestach.** Apeloval tak na svojich učeníkov preto, lebo poznal farizejov a zákonníkov, ktorí boli vo svojej viere a jej prezentácie teatrálni. Postavili sa na roh ulice, ukláňali sa a nahlas sa modlili. Išli do stredu synagógy a celkom zreteľne okolostojacim prezentovali svoju vernosť voči Hospodinovi. To bol ich spôsob, ako sa ukázať v lepšom svetle a občas aj zakryť či vykompenzovať svoju neveru v bežný deň. Tento ich spôsob hovoril: *doma sa nemodlím, nečítať si Božie slovo, nekonám podľa neho, ale tu, kde ma všetci vidia to musím robiť, aby si o mne nemysleli, že som nejaký pohan, ale že som vážený a verný člen vyvoleného ľudu.* Pán Ježiš hovorí, že toto nie je správny spôsob prezentovania náboženstva, viery.

Často je to aj náš problém: prezentujeme sa svojou vierou tam, kde nás všetci vidia – prichádzame do kostola, na všetky aktivity, modlíme sa so sklonenou hlavou, vidíme, že iní nie sú až také zbožní ako my, spievame čo najhlasnejšie, vyjadrujeme sa ku všetkému v cirkvi, predvádzame sa pred spoločenstvom, len aby sme zakryli či vykompenzovali to, ako žijeme mimo očí blížnych. **Otázka teda znie: ak nás iní nevidia, modlíme sa, spievame, dôverujeme, svedčíme? Ak z toho nič nemáme: žijeme s Pánom Bohom? Ak nás nikto neobdivuje: prežívame svoju vieru naplno? Každý z nás má občas túžbu sa pomodliť na rohu ulice, len aby sme poukázali, aký vzťah máme s Pánom Ježišom alebo aby sme to zakryli.**

V prvom rade treba povedať, že **prichádzanie do kostola, modlitby na verejnosti, oduševnený spev, svedectvo o Kristovi a reálna pomoc v cirkevnom zbere sú skvelé a sú požehnaním**. V druhom rade si však musíme pripomenúť Ježišove slová: ľudia, ktorí sú obdivovaní inými za svoju prezentáciu viery a služby Pánovi, dostávajú svoju odmenu už tu na zemi v obdive iných. Ale vám nemá ísť iba o to. **Snažte sa za vyššou odplatom a tú vám dá iba nebeský Otec, ktorý vidí a počuje aj to, čo nepočujú ľudia**. Nie je dôležité, či našu modlitbu počujú ľudia, je málo podstatné, či nás pre našu dôveru v zložitých životných chvíľach obdivujú blížny, pramálo záleží na tom ako naše kresťanstvo hodnotia iní. Oveľa dôležitejšie je, aby nás počul náš nebeský Otec. **Dôveru prezentujeme v úprimnosti aj vtedy, keď nás nikto nevidí, lebo takáto viera prináša požehnanie nielen pre osobný, ale aj verejný život.**

Do tretice, je fráza: *...tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti ti odplatí* – použitá **v súvislosti s pokáním**. Pán Ježiš nám pripomína, že **ak činíme pokánie, malo by byť úprimné, nie hrané**. Farizeji a zákonníci v Ježišovej dobe – česť výnimkám – robili zo svojho pokánia divadlo. Všade chodili zamračení, smutní, sypali si popol na seba, roztrhávali rúcha, aby všetci videli, že uznávajú svoju vinu. Chceli sa ukázať lepšími, ako v skutočnosti boli. *Ľudia, ktorí ich videli, iste pokynkávali hlavami a hovorili si, že toto sú určite dobrí vodcovia, hodní nasledovania, keď sa nehanbia vyznávať svoje hriechy a činiť z nich pokánie. No iba oni a Pán Boh vedeli, že často si chybu neprípúšťali, ale bolo moderné a uznávané, ak člen vyvoleného ľudu činil pokánie a to im zabezpečovalo popularitu.* Pán Ježiš však pripomínal svojim učeníkom, že pokánie nie je vecou vonkajšieho vzhľadu, ale vnútorného postoja.

Občas aj my chodíme so zamračenou tvárou, ustarosteným výrazom či skleslou náladou a to iba preto, aby sme vyvolali súcit, obdiv, rešpekt či záujem okolía. Nedokážeme prijať samých seba, nedokážeme spracovať náš problém, nevieme o ňom hovoriť, alebo sa za to hanbíme a tak pozornosť blížnych púťame výrazom svojho vonkajšku. Pokánie občas činíme verejne slovami, lebo tak sa to patrí, ale často svoje hriechy ani nevyznávame, lebo si ich ani nepriznávame. Ospravedlňujeme sa, ale iba preto, aby sme sa urobili lepšími, no v skutočnosti hriech v nás zostáva. Určite je dobré, ak sa človek dokáže pokoriť a povedať: odpusť či prepáč blížnemu alebo Pánovi. Otázka však znie: či sa aj skutočne vnímame ako tí, čo pochybili, či sa berieme ako hriešnici, ktorí v pravde uznávajú svoje nedostatky a túžia po Božej milosti?

Po prvé **je správne činiť pokánie aj verejne, pretože tým poukazujeme na náš vzťah k sebe, k blížnym, k Bohu**. Po druhé: pokánie musí byť úprimným vyznaním hriechov, musí to byť reálny pohľad na seba, svoj život, svoje nedostatky. Pretože iba tak môžeme potom prijať odpustenie od nebeského

Otca. Ved' On dobre vidí, aké sú naše pohnútky k pokániu, či je naša spoveď úprimná a či nás odpustenie mení. Ľudia, ktorí sa kajajú iba verejne, nie srdcom, budú obdivovaní na tomto svete, ale Pán Ježiš hovorí: **Snažte sa za vyššou odplatou a tú vám dá iba nebeský Otec, ktorý vidí a pozná naše srdce lepšie ako ľudia, ako my sami.** Nie je dôležité, či nás pri pokání vidí človek, ale to, či nás pri pokání vidí Boh, či my sami seba vidíme v správnom svetle. **Meňme svoje postoje, svoje myšlienky, slová a skutky, vyznávajme, že sme pochybili, ale nielen vonkajším postojom, ale aj vnútorným, úprimným prejavom.**

Náš kostol je miesto, kde sa môžeme skryť, no zároveň je to priestor, kde sa všetko ukáže v inom svetle. Náš vzťah k blíznym nech je viditeľný v úprimnej snahe pomáhať, náš vzťah k Pánovi nech je viditeľný v úprimnej túžbe dôverovať a náš vzťah k sebe samému nech je viditeľný v úprimnom postoji zmeny. A keby si náš správny vzťah k blížnemu, k Pánovi Ježišovi, či k sebe samému, nevšimol absolútne nikto, ***pamätajme, že tí, čo sa predvádzajú pred ľuďmi majú svoju odmenu v tejto časnosti, no tí, čo všetko konajú v bázni pred Otcom nebeským, ktorí vidí v skrytosti, budú odmenení večne.*** Nech sa tak stane aj nám. Amen.